

Parasts rudens rīts, 11.novembris. Migla dus, maigi ieskāvusi zemes segu, apkārt valda klusums. Pēc skata silts vējš gaudo, dzirdama tuvējā strauta čalošana. Šis rīts ne ar ko neatšķiras no citiem. Ceļos es piecos, neciešu rīta steigu... Patiesībā- neciešu nekādu steigu. Dzīve varbūt ir īsa un paiet nemanāmi, taču man kā gandrīz pieaugušam sabiedrības pārstāvim ir citas prioritātes, un tās ne tuvu nerobežojas ar ierastā ritma traucēšanu.

“Trr...trr...trr” un te nu dzied mans dārgais baznīcas zvans (lai gan neesmu īpaši ticīgs, tā mēdzu dēvēt savu modinātāju). Atveru acis un cenšos saskatīt naktslampu. Tumsā tā šķiet izgaisusi, redze miglojas, un tas nepalīdz. Nav jau tā, ka man redze kā kurmim, taču melotu, ja teiktu, ka tālāk par saviem pirkstgaliem spēju saskatīt, tāpēc parasti paļaujos uz tausti. Šķiet neiespējami pazaudēt ko tik nepazaudējamu, bet ticiet man, lietas izzūd tikpat ātri, cik parādās. Beidzot izdodas atrast līkam vīram līdzīgo lampu un to ieslēgt.

Vāja gaisma piepilda istabu, celties negribas. Auksts gaiss skūpst vaigus, bet tas ir raksturīgi šim veļu laikam. Pieceļos no gultas, iešļūcu mājas čībās un dodos veikt savu ik rīta maršrutu, kad izdzirdu klusu, bet dobru balsi no darbistabas.

“Zābakus, neaizmirsti zābakus uzvilkt! Šādā laikā nav ko kājas mērcēt,” teica māte. Kāpēc gan viņa nomodā? Laikam jau nakts maiņas dēļ, darba slimnīcā nekad netrūkst.

“Ūja, ūja...laikapstākļi draņķīgi ir jau trīs dienas, bet tas mani nekādi nav aizkavējis,” es norūcu. Man vispār bieži saka, ka esmu karstasinīgs (un tad vēl izsaka kādu frāzi par to, ka tas man no vectēva), bet es netaisos šādu pieņēmumu uzklaut. Jāatzīst gan, ka pieaugot mans temperaments arvien vairāk spiežas ārā caur jakas pogām, taču tas mani nemaz neuztrauc.

Nesteidzīgi aizšļūcu līdz ārdurvīm un veru tās vaļā (jā, mans tā sauktais maršruts ietver sevī izešanu svaigā gaisā un apsēšanos uz lieveņa, tā ir tāda kā meditācija).

“Hmm, savādi...,” es nodomāju, “vecais koka gabals šķiet vieglāks nekā parasti, kur gan palikusi tā savdabīgi īpašā čikstoņa?” Durvis ir vecas, ar tām sveicinos kā ar senu draugu, taču šoreiz sajūta ir citāda. Tuvāk aplūkoju eņģes, tās šķiet ieeļļotas. “Mamm, vai pie mums bijis ciemiņš?” “Jā gan, Roberts bija ienācis,” viņa atteica. Nu, protams, tas jau viņas brūtgāns. Labi gan, ka pēc tēva nāves beidzot atradusi sev kādu, ar ko veidot tuvākas attiecības.

Daudz neprātoju, izeju laukā un beidzot apsēžos uz vēsā lieveņa, klusums... Lietus lāses pil uz pieres, tas man atgādina par vectēvu.

“Esi galotne visām lietām!” viņš mēdza teikt. Tas ir tāds kā viņa dzīves moto, mans vectēvs bija dižens vīrs. Ne no turīgajiem, taču sirds viņam bija tik plaša kā jūra. Vienmēr centās, cik spēka, viņam tas bija jādara, jo uzaudzis bargos apstākļos. Taču par dzīvi nekad nav sūdzējies. Mēs bijām tuvi par spīti mūsu konfliktiem un karstajām diskusijām, viņa vārdi man ir ļoti svarīgi, patiesībā tie ir vienīgie, kas mani attur no citādi iespējamās pilnīgas un galīgas izbeigšanās.

“Nāc, nupat jau paliek vēls, nokavēsi darbu,” mātes balss izgaiņā manas domas. Un tā nemanāmi ir pagājis mans rīts pirms došanās dienas gaitās.